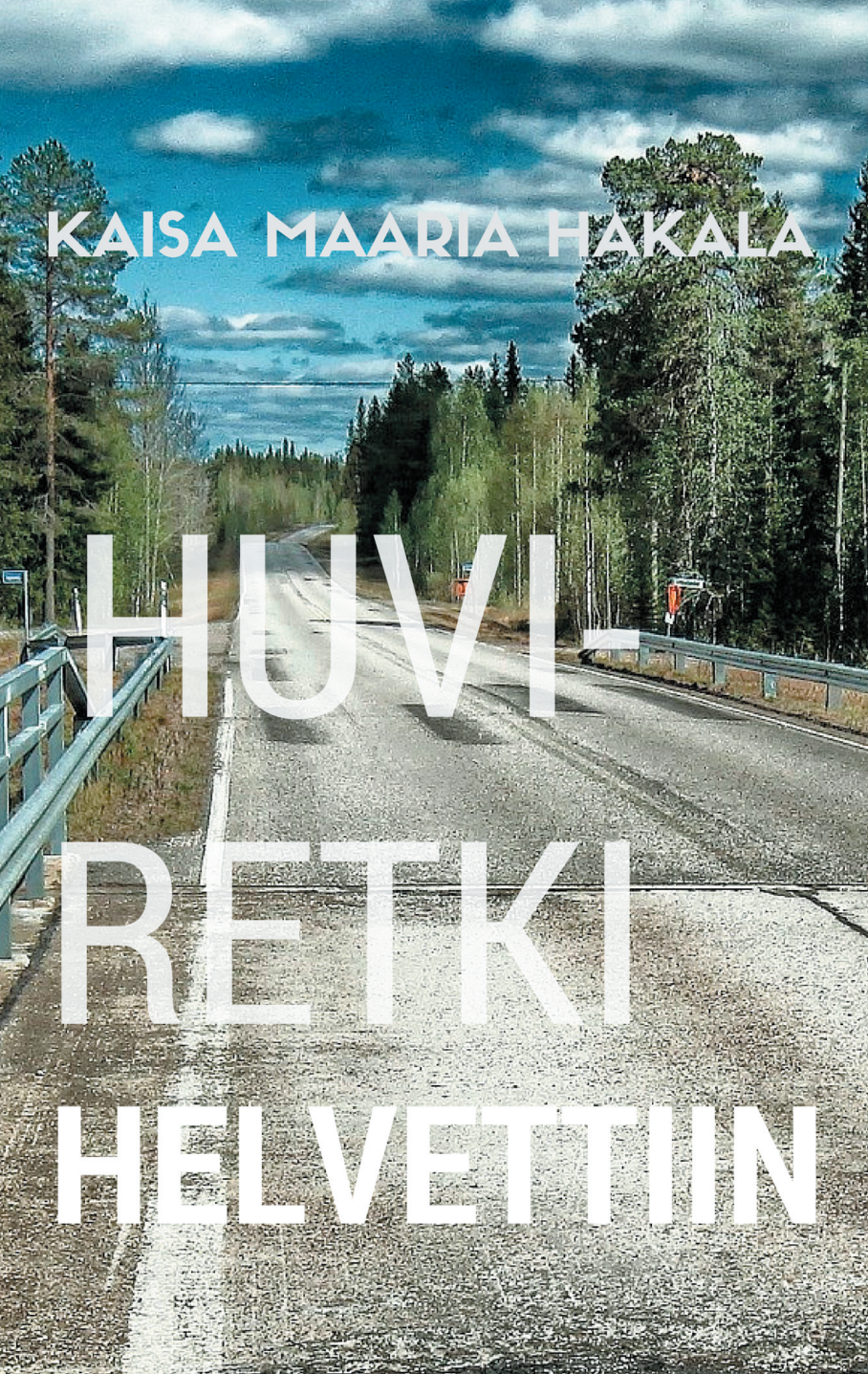

KAISA MAARIA HAKALA

HUVI-
RETKI
HELVETTIIN

HUVIRETKI HELVETTIIN

Kaisa Maaria Hakala

© Kaisa Maaria Hakala, 2016

Kannen alkuperäinen suunnittelu Kaisa Hakala
Kustantaja BoD – Books on Demand, Helsinki,
Suomi

Valmistaja BoD – Books on Demand, Norderstedt,
Saksa

ISBN 978-952-330-410-9

Lotalle, jonka kanssa mulle ei riitä

#Prologi

Mä totean, että nyt riittää. Mä itse asiassa totesin sen jo aiemmin, kun Olivia puhui omiaan, mutta tällä kertaa täysin vakavissaan, mutta aiemmin mä sanoin sen ihan hiljaa mielessäni. Nyt mä sanon sen ääneen, sen, että mulle riittää.

"Mulle riittää", mä sanon kokeilevasti.

Mistä kaikki lähti? Siitä, että mä olen yhdeksäntoista ja mun tyttöystävä on yhdeksäntoista ja nyt meidän pitäisi hankkia lapsi.

Ja lasta ei voi hankkia ilman naimisiinmenoa.

Mä olen yhdeksäntoista vuotta vanha, ja mun pitäisi mennä naimisiin.

"Riittää", mä toistan ja tajuan naapurin mummelin katsovan mua aidan takaa. "Mulle riittää", mä sanon sille iloisesti hyvää päivää -äänensävyllä, nostan kuvitteellista hattua ja pakenen sisälle.

Riittää, riittää niin paljon että mä sytytän tupakan ja jätän sen huuleen roikkumaan, kun tanssin Anttonin huoneeseen ja nappaan sen sängyn alta yhden lukuisista energiajuomapaketeista, sellaisista muoviin käärityistä pahvilavoista joita yleensä näkee kaupan hyllyssä, mutta minäpä näen myös pikkuveljeni sängyn alla. Sisällä ei saa polttaa, koska Iidalle tulee päänsärkyä siitä, mutta siinä vaiheessa kun ne näkevät mut valittaakseen, ne tuskin enää edes muistavat sitä. Mun perheelläni on tapana unohtaa kaikki aika nopeasti, enkä mä suunnitellut palaavani niin nopeasti, että ne muistaisivat vielä.

Mä käyn allekirjoittamassa irtisanoutumispaperin, eikä ketään oikeastaan kiinnosta.

Se on ihan hyvä.

Takakontissa on kaksi valkoista t-paitaa ja kahdet vaihto-

bokserit ja yhdet sukat. Tilillä on tarpeeksi rahaa, mä olen tyhmä ja nuori, ostan uudet vaatteet matkalla.

Se on hyvä.

Mulle riittää. Mä sanoin sen ääneen, minä, Otso Eemeli Harmaja, sanoin kerran elämässäni että riittää.

Se on erittäin hyvä.

Mä lähden pois täältä. Toiset sanoisivat sitä pakenemiseksi, mutta ei se ole pakenemista; se on pelastautumista. Mun perheeltä ja mun tyttöystävältä pelastautumista. Tulevaisuudelta pelastautumista.

Se on upeaa.

#1

Kaupunki on hiljainen, vaikka on torstai ja kello juuri neljän hujakoilla. Kesäkuu saattaa vaikuttaa siihen, mun työpaikalla ei käynyt yhtään kukaan koko aamuna – enkä mä valita, mä sain ympäriinsä pyörimisestä kahdeksan kuuskymmentä tunti, harjoitteluajan palkka on paskaa mutta mitä muutakaan voi odottaa juuri kirjoittaneelta, herra yhdeksäntoistaveeltä? Sitä paitsi, mitä mä rahalla teen.

No, nyt mä teen rahalla vaikka mitä, koska musta tuntuu, että mä en aio palata vähään aikaan takaisin. Ne muutamat, jotka nyt sattuvat olemaan liikkeellä (kaksi mummoa, yksi puudeli ja yksi jostain karannut kissanpentu) katsovat, kun mä ajan niiden ohi Ford Fiestallani, vuosimallia 1989, ja beibi, mun auto on seksiä. Varsinkin, kun takakontissa on kaiuttimet jotka ovat arvokkaammat kuin koko auto upouusine talvirenkaineen kaikkineen. Mä huudatan... Anssi Kelaa.

Ikkunat ovat auki, mä ajan ulos kaupungista ja vaihdan Anssi Kelan Dingoona, laulan mukana Nahkatakista tyttöä, koska hei, totta kai kaikki osaavat ne sanat? Ne kuuluvat yleissivistykseen; sä et ole suomalainen, jos et osaa niitä sanoja. Mä en erityisemmin välitä Dingosta, mä en erityisemmin välitä musiikista noin ylipääntään, mutta ei se mitään. Nyt mä välitän, mä välitän siitä että mä ajan liian lujaa (enkä saa sakkoja, koska kylän ainoa poliisietä sattuu olemaan Olivian isä, ja Olivian isä on tämän kaupungin ainoa ihminen jonka mielestä mä olen tosi hauska ja mukava nuori mies). Mä välitän myös siitä, että kotikaupunki (kylä? Luultavasti kylä on oikeampi nimitys, ei ehkä poliittisesti tai laillisesti korrekti mutta hei, sanotko sä tuhannen asukkaan kylää kaupungiksi? Hyvä, en mäkään) jää taakse.

Mä pysähdyn risteykseen. Vasemmalla on paikkakunta,

pikkuisen isompi kuin se missä mä olen koko ikäni kököttänyt, ja siellä mä kävin lukiota kolme vuotta, kun en tiennyt mitä muutakaan olisin tehnyt, enkä olisi uskaltanutkaan tehdä mitään muuta. Sieltä mä kirjoitin kolme ällää, ja josta mä hyppäsin suoraan paikalliseen puhelinliikkeeseen myymään mummeleille älypuhelimia, joita ne eivät osaa käyttää, ja kolmekymppiä kuussa maksavia paketteja, joihin sisältyy rajaton 4G (jolla ei ole mitään tekemistä lääkityksen kanssa), tuhat tekstiviestiä ja tuhat minuuttia puheluita. Mummojen ainoat puhelut sattuvat olemaan lääkärille, ja nekin ovat kaupungin maksulliseen numeroon soitettuja, mutta eivät ne mummelit siitä valita, eikä mun esimiehellä ei ollut siitä mitään tunnontuskia. Se oli sen mielestä moraalisesti täysin ei-arveluttavaa. Selvä juttu, miten vain. Paitsi että se mies ei ole enää mun esimieheni, enkä mä enää myy puhelimia tai liittymäpaketteja mummeleille. Nyt ollaan vain mä, rutosti pikkuveljeltä nyysittyä energiajuomaa, Ford Fiesta vm. - 89 ja avara tie, joka johtaa ihan mihin mä haluan mennä.

Mä tajuan kököttäväni edelleen samassa risteyksessä. Miten tie voi olla mulle auki, jos mä en edes helvetti soikoon aja mihinkään? Jotenkin mua kuitenkin kylmää; mä en tiedä, mitä mä teen. Kerran elämässäni mä en tiedä, mitä mä teen, ja vatsan pohjalla kuplii jännitys; mun ei tarvitsekaan tietää mitä mä teen. Mä tiedän, mitä mä *en* tee, ja voin tehdä siitä listankin.

Mä en mene naimisiin Olivian kanssa. Ikinä.

Mä en hanki lapsia Olivian kanssa. Ikinä.

Mä en jää tähän kylään enää hetkeksikään.

Mä en aio välittää juuri nyt mistään.

Mä laitan vinkkarin oikealle sen suuremmin miettimättä,

oikealla on etelä ja oikealle mä olen matkalla, ihan vain siksi, että pienenä mun lempihahmo Muumeista oli Nuuskamuikkunen. Mä haaveilin pienenä siitä, että lähtisin talven tullen etelään.

No ei helvetti, mä vihasin Nuuskamuikkusta. Mä vihasin Muumeja, jos ihan totta puhutaan. Musta ei saa traagista, lapsuuden traumoihin takertuvaa idioottia vaikka kuinka vääntäisi. Totuus on, että etelässä on isot kaupungit, ja etelästä pääsee eteenpäin – etelän takana on koko maailma, jos sellainen kiinnostaa. Mä en vielä tiedä, kiinnostaako. Mä en vielä tiedä, onko ”tarpeeksi kaukana kotoa” Suomessa vai ei.

Mä ajan huoletta ihan liian kovaa, mutta tie on suora eikä missään ole ihmisiä, mä en ensimmäiseen puoleen tuntiin, kuuteenkymmeneen kilometriin, näe yhtäkään autoa, kuudenkymmenen kahden kilometrin kohdalla mua vastaan ajaa auto, ja sen jälkeen mä pääsen ajamaan suoraa tietä eteenpäin melkoisen matkan ennen kuin näen yhtään mitään.

Mua turhauttaa. Turhauttaa niin helvetin paljon. Mä en edes tiedä, mikä mua turhauttaa; mä olen etäisesti kiinnostunut turhautumiseni syystä. En oikeasti kiinnostunut, mutta sen verran kiinnostunut kuin pakolliset psykologian ja filosofian kurssit lukiossa lukenut voi olla. Mikä mua turhauttaa, miksi mua turhauttaa. Mistä turhaumus tuli? Tyhmä kysymys. Oliviasta.

Mä olen seurustellut Olivian kanssa ysiluokalta lähtien. Olivia on turvallinen vaihtoehto, se on ollut mun kanssa samassa päiväkodissa, samalla luokalla koko mun koulu-uran ajan, mä olen tuntenut sen kaksivuotiaasta. Olivia on nätti, ja mä en tiedä, miksi mä siitä kiinnostuin aikanaan. Olivialla on suuret silmät, Olivia on soma, Olivialle kasvoi lopultakin kasin ja ysin välisenä kesänä tissit. Onkohan sen tisseillä jotain tekemistä meidän seurustelun kanssa? Nää, tuskin.

Olivia nalkuttaa mulle (nalkutti!) tupakoinnista. Tupakointi on pahasta, mutta mä en koskaan innostunut siitä, mua ei oikeasti erityisemmin kiinnosta. Tupakointi tuli tavaksi kasiluokan syksyllä, Otso neljätöistä vee veti välitunneilla tupakkaa posket lommolla ihan tosi kovana, ja mä olen edelleen, ollessani Otso yhdeksäntöistä vee, kiinni tupakassa. Samalla tavalla kun Otso viisitoista vee ihastui Oliviaan, mä olin vielä tänä aamuna kiinni Oliiviassa. En ole enää. Tupakointia mä en silti ole lopettamassa, ja sen kunniaksi mä annan nopeuden tippua piirun verran alle sataseen, sytytän tupakan ja puhallan nautinnollisesti savua ilmaan pää kevyessä takakenossa, kuitenkin katse tiessä.

Katso äiti, ilman käsiä!

Mä kuuntelen Green Dayta ja hakkaan rattia nyrkilläni, naamalla mulla on karmiva, oikeasti karmiva virne.

Musta tuntuu hyvältä. Mä en muista, onko mikään tuntunut pitkään aikaan muulta kuin puuduttavalta: mun koko elämäni on vaniljajäätelöä, eikä mikään ole tuntunut miltään. Nyt musta kuitenkin tuntuu joltain. Mä olen, ihan oikeasti olen. Mä olen ihan aikuisten oikeasti tyytyväinen siihen, mitä nyt tapahtuu. Mä olen onnellinen, mä laulan mukana American Idiotia niin paljon kuin osaan niitä sanoja, en paljonkaan, mutta laulan silti ja mumisen jotain omaa niihin kohtiin joita en osaa.

Ja voi helvetti, mä pääsin pakoon.

#2

”Ei Jeesus”, mä mutisen itsekseni. Mä alan miettiä, että onko tämä sittenkään ihan just niin hyvä idea, mutta pudistan sitten päätäni – totta *kai* tämä on hyvä idea. Mulla ei huonoja ideoita olekaan, okei on montakin ollut aikanaan, mutta mä en ole koskaan toteuttanut yhtään huono ideaani. Nyt tulee muutos sitten siihenkin, mä lupaan.

Mä tuijotan synkkänä lonkerooni. Mä en koskaan ole oppinut pitämään oluesta, ja jokseenkin hävettää istua yksin jonkun niin kutsutun ”motellin” niin kutsutussa ”baarissa” juomassa niin kutsuttua ”lonkeroa”. Tai siis, tämä ei ole kyllä lonkeroa nähnytkään, tässä on luultavasti enemmän lisättyä vettä kuin sitä oikeaa kamaa.

Mä söin pitsan, josta en löytänyt ainuttakaan karvaa, mikä on ihan hyvä. Ei sillä että mä olisin koskaan karvoihin törmännyt, koska kotopuolen ainoa pizzeria oli visusti suomalaisessa omistuksessa (ja sillä miehellä tuskin oli karvoja muualla kuin päässään, sen verran homoseksuaalilta se vaikutti mun silmääni). Karvoista pitsoissa mä olen kuullut lähinnä internetin ihmemaassa, mutta mitä pienistä. Pitsan jälkeen mä jäin vielä kököttämään likaiseen ja nuhjuiseen ravintola/baari/kuvotusmestaan, tuijotan kahdeksan euron lonkeroani ja mietin vain, että mitä vittua mä olen tekemässä?

Mä olen ajanut koko päivän. Jos mä olen yhtään kartalla, mä veikkaan olevani jossain... en veikkaakaan. Mä en halua tietää, missä olen.

Puhelin soi pöydällä, mutta mä vedän sumeilematta etusormella punaista nappulaa pitkin näyttöä, niin että isä saa luurin korvaansa. Mä en välitä. Isä on luultavasti pikkuisen ihmeissään, missä mä olen; mä en koskaan jätä tulematta kotiin. Ja jos jätän, niin mä olen Olivian luona, ja Olivian isä on mun isän hyvä kaveri, ne ovat olleet kavereita jo

kansakoulujoilta lähtien tai luoja ties mitä, mä en koskaan muista että miten se tarina menee. Seuraavaksi isä soittaa Olivian isille, ja sitten ne tuumivat yhdessä; onko nuoriso taas pahanteossa? Tai entä jos Olivia onkin kotona, sitten isä Kummala kysyy tytär Kummalalta, että hei, tiedätkö sä missä se Otso menee? Ja Olivia ei tiedä; mä väitin sille, että mä lähden töihin, mutta oikeasti mä menin irtisanoutumaan, suurin piirtein saman tien sen jälkeen kun se paukautti että haluaa hankkia lapsia mun kanssani.

Mä en halua ajatella Oliviaa nyt. Enkä isäänikään, kun se soittaa uudestaan, mutta tällä kertaa Anttonin puhelimella; mä tiedän, ettei Anttoni soittaisi mulle itse. Anttonilla ei ole mitään tarvetta puhua mulle, paitsi sitten kun se laskee yhteen yksi miinus yksi ja tajuaa, että sen sängyn alta puuttuu kuusi litraa energiajuomaa. Anttoni ei ole kuitenkaan ollut koskaan se penaa lin terävin kynä, niin että siinä tulee kestä mään, että se tajuaa sen. Näin ollen isä lainasi Anttonin puhelinta soittaakseen mulle; jujuttaakseen mut vastaamaan, koska se tietää, että Anttoni on mun perheestäni se, jota mä siedän edes jonkun verran. Isää mä siedin ennen, mutta en sen jälkeen kun se hankki mulle äitipuolen, joka on mua kuusi ja Anttonia kahdeksan vuotta vanhempi.

Mä tajuan, että vittu, mä olen klisee. Mä olen niin vitun klisee. Mä naurahdan lonkerooni tajutessani, että mä olen karkurin malliesimerkki; okei, musta tuntuu, että kliseisillä kotoa karkaavilla poikalapsilla tuskin on edes sitä kolmea ällää – tai omaa autoa – mutta silti. Yhyy, mun äitipuoli Iida on kakskytyvis ja mä oon yhdeksäntoista, yhyy yhyy.

Ei helvetti.

Minä vedän perseet. Tässä ja nyt, vedellä laimennetulla greippilonkerolla. Mulla on rahaa, mulla on ikää, mulla on kaikki hyvin.

Mä olen ehkä vähän surullinen tapaus istuessani juomassa

yksin lonkeroa, mutta mä en välitä. Välittämisen päivät ovat ohi, viimeinen hetki välittämistä oli se, kun Olivia ilmoitti haluavansa mennä naimisiin mun kanssa. Siinähän haluaa, mutta minä pakenen vastuutani. Tai en, mä en pakene vastuuta vaan pelastaudun viiden vuoden vaipparallilta, ja pelastaudun oman tähänastisen elämäni pituiselta vastuulta jostakusta toisesta ihmisolennosta. Lapsi ja naimisiinmeno alle kaksikymppisenä on kaikki, mitä mä en halunnut koskaan tehdä, ja mä tiedän olevani malliesimerkki miehestä, joista Cosmopolitanissa varoitellaan: ei halua sitoutua, pakenee kuin lyöt lapsikortin pöytään, mutta palaa sitten kuitenkin takaisin. Mä en aio palata takaisin. Ehkä mä palaan Olivian luokse joskus, järkytyksestäni toivuttuani, mutta henkilökohtaisesti en jaksa uskoa siihen. Mä en tiedä, mitä mä tunnen Oliviaa kohtaan: mä olen seurustellut sen kanssa yhdeksäntoistavuotiaan mittakaavalla melkein liian pitkään, ja ei, mä en aio hankkia sen kanssa lapsia. Ainakaan lähimpään kymmeneen vuoteen. Enkä luultavasti Olivian kanssa, että ei siinä mitään.

Mä nostan katseeni lonkeron kuplattomalta pohjalta, kun kuulen miten ovi kolahtaa. Sisään astelee kaksi neitosta, mä olen aina ollut huono arvioimaan ikiä, joten sanon että ne ovat jotain väliltä... 15 ja 30? Ehkä. Kuten sanoin, mä en oikeasti osaa tätä arviointijutskaa.

Ne hymyilevät mulle, pidempitukkainen leveämmin, ainakin mun silmään. Mä nyökäytän kevyesti päätäni: ei hitto mä olen kova jätkä, mä nyökkään päätä vieraille tytöille. Ihan kuin mä en olisi Suomessa, jossa ihmisiä ei katsota silmiin. Mä seuraan katseellani niitä, kun ne kävelevät tiskille, pidempitukkaisten lanteet keinuvat enemmän kun toisen. Sen pyllyssä ei ole mitään vikaa, ja mä voin sanoa sen ihan puhtaasti: sen shortsit ovat sellaiset, että nousevat sivuista korkeammalle, niin että tytön perseestä näkyy puolet. Se

nykäisee niittikoristeisia, revityiltä vaikuttavia shortsejaan pikkuisen alas pyllyn päältä, ihan kuin tuntisi mun katseeni, ja mä käännän katseeni pois.

Tytöt jäävät istumaan tiskille, mä kaadan lonkeroni kukkapurkkiin – mulla on varaa maksaa kahdeksan euron lonkerosta, jota en edes juo. Tyhjä lasi kädessäni mä astelen takaisin tiskille, ja se myyjäpoika pyytää multa henkkarit – taas. Se tekee sen luultavasti tahallaan, mutta mä kaivan takataskussa olevasta lompakosta vaaleanpunaisen ajokorttini ja näytän sen sille hymyillen aurinkoisesti. Se täyttää mun tuopin Karhulla – ei hitto mä olen kova jätkä – ja mä maksan siitä vain seitsemän euroa, hurraa! Mä jään istumaan tyttöjen kanssa siihen tiskille, me tehdään sinunkaupat saman tien. Eerika on pidempitukkainen ja Susannalla on lyhemmät hiukset. Eerika on se, jolla on kivat lanteet, ja Susanna on se joka ei halua noteerata mua mitenkään, katselee Eerikaa tyyliin ”mennään pois, mä en jaksa näitä kaljalta haisevia teinipoikia, Eerika pliis karataan nyt jooko?” Eerika kuitenkin kieltäytyy huomaamasta kaverinsa tuskaa, ja me päädytään juomaan yhdessä olutta, joita mä tarjoan. Mulla ei ole sen suurempaa kiinnostusta siihen, miten mä rahani käytän, ja mä voin ihan hyvin tarjota alkoholia näteille tytöille, jos mua huvittaa. Tilillä on edelleen äidin perintörahat, mihin mä olisin rahojani käyttänyt? Mä ostin Fiestan – kavereiden kesken Santerin – kesätyörahoillani kun täytin kahdeksantoista, ja mä sain ajokorttini tämän maan mittapuulla jopa järjelliseen hintaan. Mä en halua sanoa sen tarkempia summia, mutta sen verran, että mulla ei ole hätäpäivää vielä pitkään aikaan.

Jossain vaiheessa tämä Susku karkaa johonkin eikä enää palaa – mä muistelen hämärästi sen lähteneen vessaan, mistä se ei koskaan palannut. Kun Eerika huomaa kamunsa lähteneen johonkin, se kääntyy kohti mua, hymyilee hassusti

Otsolle riittää, Otsolle riittää niin paljon. Pako kaikesta turvallisesta tuntuu hyvältä idealta, oikeastaan loistavalta; alla auto ja takakontissa kaikki tärkeä. Auto kuitenkin pettää ja paikalle ilmestyy Saab, kuskin paikalla tuskin ajoikäisen oloinen poika. Mutta kuka on Kuutti, jonka nimeä ei saa laittaa hakukoneisiin, ja miksi Otso alkaa unohtaa?

Huviretki Helvettiin on neliosaisen saagan ensimmäinen teos.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi